

eneste Spørgsmaal, som i saa Henseende kunde opfaates; men der er i dette Forhold Intet, som kan tjene til Analogie for, at Udgifter, som de omhandlede, skulle dækkes ved Betaling af de Private. Naar den høitagtede Indenrigsminister har sagt, at det dog er i Handelens Interesse i Almindelighed, at Revisionen føres, og, at den altsaa ikke er Havnekassernes uvedkommende, saa svares hertil, at just dette gjør, at det er af almindelige Stats-hensyn, og ikke af Hensyn til den enkelte Communes Interesse, at Revisionen anstilles. Selv naar jeg altsaa abstraherer fra det Uhyggelige og Smaalige, som der er i, at Statskassen skal have et specielt Vederlag for de Udgifter, den kan have, for at fyldestgjøre de Pligter, den paatager sig, for at vaage over private og communale Interesser, forekommer det mig dog, at der mangler enhver Grund, hvorfor den omhandlede Afgift skulde kunne falde Havnekassen til Byrde. Derimod forekommer det mig, at den hele Revision godt kunde undværes. Revisionens Diemed er efter Frd. af 1ste Febr. 1797 § 25, at det skal paasees, at Ingen bliver bebyrdet ved for store Afgifter. Dette troer jeg, at en Revision kun høist usuldføremment kan paasee; thi Sagen kan dog ikke saaledes documenteres for dem, der udføre Revisionen, at de kunne bedømme Afgiftsbeløbet i hvert enkelt Tilfælde; men dernæst forekommer det mig, at der er en meget god Garantie for, at Ingen bebyrdes med overdrevne Afgifter, deri, at alle Handlende og Søfarende kjende Havnetaxterne, der, efter hvad Forordningen har befalet, skulle være opslaaede paa de offentlige Steder, og det kan ikke være vanskeligt for Skipperne, for Baadsførere eller for dem, de bruge som Commissionairer, at bedømme, hvorvidt de Fordringer, som gjøres, og hvorfor de saae Dwittering, ere rigtige eller urigtige. Ere de urigtige, kunne de jo gjøre de fornødne Skridt, for at saae dem berigtigede, og jeg troer, at det er den naturlige Vej, ad hvilken

man skal hjælpe sig imod urigtige og overdrevne Beregninger, men Revisionen forekommer mig ikke dertil at være nogen sikker Vej. Hvad der er anført i Motivverne, forekommer mig ikke er af nogen Betydning; thi just den store Masse af Beregninger, som man siger der kan være at gjøre i Anledning af de ubetydelige Indtægter, synes mig beviser, at det er Noget, der ikke kan stee med nogen Noagtighed. Vigtigere vilde det være, hvis man virkelig kunde opgive Resultater af disse Revisioner til Berigtigelse af urigtige Beregninger; men derom findes der ikke Noget i Motivverne. Den høitagtede Indenrigsminister har rigtig nok angivet, at man ved Revisionen saarer Anledning til at see, hvilke Urigtigheder der kan indsnige sig, og det er Noget, jeg naturligvis ikke drifter mig til i nogen Maade at modsig; men det forekommer mig, at den naturlige Vej til at saae dem berigtigede, er Klager fra Vedkommende selv, og de Vedkommende maae jo virkelig være meget godt istand til at fremkomme med disse Klager; men i alt Fald er det et almindeligt Stats-hensyn og ikke et Hensyn til Havnekassens Interesse, og altsaa skulde Havnekassen ikke komme til at betale det. Hvad de Dtringer angaaer, som ere faldne angaaende den Trang, der er til Midler til at forøge visse Betsjentes Indtægter, da troer jeg, at det er Noget, som Rigsdagen aldeles ikke paa dette Trin har at indlade sig paa. Er der visse Betsjente, som netop paa Grund af disse Havneregnsskaber have en større Masse af Forretninger end dem, hvorfor de kunne ansees vedbørligt betalte, bør dette jo berigtiges ved forøget Løn fra Statskassens Side; men det er Noget, som hverken kan bedømmes under nærværende Sag eller her indrages under Behandling; det er Noget, der hører hjemme i Finantsloven, eller maa være Gjenstand for et specielt Andragende, saafremt Noget vilde fremkomme dermed.